

[Morten Lange.]

Regeringen har hidtil ikke lagt noget frem, der kunne bruges. Den må gøre det på borgerlige vilkår, det kan vi ikke bebrejde den, for det er jo dens. Men at den ikke gør det, kan vi i hvert fald bebrejde den.

I øvrigt er det min tanke at anbefale at stemme for tillægsbevillingslovforslaget; vi kan alligevel ikke kræve pengene tilbage.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg lyttede til hr. Erhard Jakobsens bemærkninger, og jeg forstod, at der i alt fald er én i dette folketing uden for regeringen, der er meget glad for folketinget og dets virksomhed. Det må nok siges, at det er lidt af en rekord, for hvis man går udenfor, så er begejstringen at finde på et overordentlig beskedent sted.

Når hr. Erhard Jakobsen er så begejstret, så hænger det vel ikke så meget sammen med den politik, der har været ført, men mere med det, at de forskellige forlig, der har været lavet, var et meget bekvemt valgværn for hr. Erhard Jakobsens parti.

Jeg tager ikke den ros, der her er faldet, særlig alvorligt, for den var bilagt meget få kendsgerninger. Derimod tager jeg det overordentlig alvorligt, at befolkningen — og det gælder stort set alle, der tjener under 1/2 mill. kr. om året — er stillet i en situation, hvor den må føle, at det har været en overordentlig lang og tung periode, vi har gennemlevet.

Først fik de lov til at mærke fællesmarkedskendsgerningerne. De så, hvordan luftkastellerne brød sammen omkring dem, der havde talt om fællesmarkedets velsignelser. De mærkede, hvordan priserne steg, hvordan landbruget vendte tilbage og førte samme sprog så sent som i dag, som man gjorde i 1950'erne, at nu skulle man have tilskud, man kunne ikke klare sig, fordi omkostningsniveauet var blevet alt for højt. Det var noget af det, vi advarede imod, da man talte om at gå i fællesmarkedet af hensyn til landbruget.

Og så fik man på toppen af dette for ca. et halvt år siden den nuværende regering Hartling. Denne regering, som jo er kommet til i en tid, hvor man har kapitalismens almene krise, har i alt fald gjort én ting, som vil gå over i historien. Den har gjort alt, hvad der var menneskelig muligt med 22

mandater, for yderligere at ødelægge forbrug og beskæftigelse, for at overføre midler fra dem, der har lidt, til dem, der i forvejen har for meget. Denne regering har gennem systematiske nedskæringer, bilagt sociale forringelser, i den grad bidraget til, at befolkningen har følt, at der var en krise, ikke med hensyn til folkestyret, men med hensyn til parlamentarismen.

Jeg tror ikke, der er nogen i dette folketing, der er valgt for at gennemføre sådanne nedskæringer, som det nu har været tilfældet. Jeg tror ikke, der er nogen, der er valgt i dette folketing for at ødelægge befolkningens og navnlig lønarbejderses, tjenestemænds og funktionærers købekraft og gang på gang bryde deres overenskomstaftaler. Alligevel har man igennem skiftende forlig fået den mulighed, at man kunne gribe ind og dermed faktisk fjerne grundlaget for indgåede aftaler.

Det hele bgyndte jo med, at socialdemokratiet ikke ville tage regeringsmagten. Måske var det vrede imod de vælgere, der ikke var tilfreds med, at socialdemokratiet havde gennemført en slags administrationspolitik af det bestående system. Man spillede dermed magten i hænderne på venstre med det resultat, at venstre regeringen naturligvis satte ind ud fra sine principielle opfattelser, og ud fra dette tvang man socialdemokratiet med til det første forlig i februar måned i år.

Dette forlig, som jo har en meget speciel historie, var et forlig, der skulle give arbejdsgiverne det så meget omtalte milliardbeløb på 2 mia kr. Det var det, der betød, at ØK fik 65 mill. kr., Christiani & Nielsen 21 mill. kr., bryggerierne 14 mill. kr., og samtidig var man generøs nok til at sige, at det, der så kan blive til lønarbejdere med over 40.000 kr., må være en gang tvangsoopsparing på ca. 1 mia kr.

Dette forlig burde være af en sådan art, da socialdemokratiets anbefalinger af det var bilagt, at man nu kunne få fat i problemerne på en ny måde, at socialdemokratiet én gang for alle havde forstået, at her skulle man i alt fald ikke indgå forligsaftaler. Det forstod man ikke under forhandlingerne, der førte til det sorte kabinet. Nu er der jo nogen, der ikke bryder sig om, at man taler om det sorte kabinet, og jeg bemærkede, at hr. Schlüter sagde, man skal hverken tale om sort eller rødt kabinet, og hvis vi kigger på